

ЛЕГЕНДАРНИЙ ПІВНИК З БОРОДЯНКИ

Сидить цей півник у музейній клітці,
Мов легендарний фенікс віродився,
Хазяйнувати звик на курнику в повітці,
Тепер в музеї, звісно – розгубився.

Та ні, тут не про того йдеться півня,
Який у темряві горлає до світанку
І випробовує господарю терпіння,
Аж поки той не з'явиться на ґанку.

У нашій хаті теж такий водився,
Подарували на весілля, хто – забулосьь,
На кухні, на полиці він обжився,
Хоч кукурікання його й не чулосьь.

Бо він із роду керамічних сувенірів,
Виблискував боками розписними
Й, розкривши дзьоба, кукурікнуть мріяв,
Як водиться, перед подругами своїми.

Колись були такі недорогі у моді
Ці сувеніри в кожному домі по сервантах,
Любили їх у нашому народі –
І півників декоративних й кукол в бантах.

Як навіть вийдуть з моди, викинути шкода –

Але нікому все ж не подарують,
Бо раптом буде треба, випаде нагода,
Нехай лежать – не заважають, не дратують.

І ось таку нагоду й ми діждались –
Із Бородянки звістка прилетіла,
Що півник уцілів, де все порозбивалось –
Руїною стоїть будівля погоріла.

Його прозвали “Півник з Бородянки”,
Тепер він, як реліквія в музеї,
По праву, не з чиєїсь забаганки,
Займає чільне місце в галереї.

Такий же півник свідком в нашім домі буде
Нагадувати про війну і дивувати,
Щоб лихоліття пам’ятали люди,
А він нехай від них оберігає хату.

Тепер служитиме він артефактом
І символом незламності народу,
Який не скориться зненацька й раптом
Й нікому не віддасть свою свободу.

Дорожчий за банкноту в гривню номіналом,
Від бомб чужинців заморожений навечно,
Майбутнім поколінням буде ідеалом,
Для пам’яті священним і трагічним.

Та чи з таким дарунком впору позувати?
Така реліквія на сум наводить,
І місце й форму треба вибирати
Щоб не образити і не нашкодить!

Дата написання вірша: 2022-09-04